

‘IK HOEF NIET NU AL EEN BESLUIT TE NEMEN’

UITWAAIEREN NA DE BASIS (1)

Na gemiddeld zeven jaar studeren, zwaaien jaarlijks ruim 2000 studenten af als basisarts. Dan staan ze voor de vraag: wat nu? Vier basisartsen over hun mogelijkheden, wensen en ideeën voor de toekomst.

RINEKE WISMAN

Wat ze in elk geval niet wil, wist Anne Mijn Helming al snel: oogheelkunde. Dat hele kleine orgaantje kon haar niet zo boeien. Verder vond ze tijdens de coschappen ‘alles leuk’. ‘Ik was jaloers op mensen die al vroeg wisten wat ze precies wilden.’

Om brede ervaring op te doen, deed ze een keuzecoschap in een huisartsenpraktijk in de Haagse Schilderswijk. Het was

een goede ervaring, maar het overtuigde niet. Toen een kennis eind vorig jaar vroeg of ze een jaar op de IC kwam werken, zei ze ja. Ook dat leek haar nuttig, ongeacht het specialisme dat ze zou kiezen. Op de IC kon ze bovendien ervaren wat ze aan het ziekenhuis zou missen als ze voor huisartsgeneeskunde zou kiezen.

Ze heeft het naar haar zin, omdat ze ‘alle disciplines voorbij ziet komen’. ‘Van praktisch handelen tot goed nadenken. Over het algemeen is het hectisch. Je weet nooit precies wat er gaat gebeuren en hebt te maken met veel acute geneeskunde. Daardoor denk ik nu dat huisarts toch niet de uitdaging is die ik zoek.’

De tientallen reanimatiepogingen maakten indruk, vooral de goede afloop bij adequaat toegepaste *basic life support*. Aangrijpend was ook de reactie van de familie van een patiënt die na een operatie aan zijn hartkleppen een sepsis ontwikkelde. De patiënt lag postoperatief op de IC. ‘Het ging heel snel bergafwaarts met hem. De hele avond hebben we alles uit de kast gehaald om de man te redden, maar het is niet gelukt.’ Anne Mijn probeerde de aanwezige familie uit te leggen wat er allemaal gebeurde. ‘De echtgenote zei na het overlijden van haar man: “Fijn om te zien dat jullie ook gewoon mensen zijn.” Ze vertelde hoe blij ze met ons was, terwijl haar man was overleden. Later heeft ze haar dankbaarheid ook nog geuit via een brief. Als de familie er vrede mee heeft, is het voor ons ook makkelijker om er vrede mee te hebben. Anderzijds maak je wel eens mee dat een zwaar geëmotioneerde familie het medische team verwijten maakt.’

Nog een paar maanden en dan zit haar IC-jaar erop. Waarschijnlijk gaat Anne Mijn dan een jaar als anio op een afdeling Cardiologie aan de slag. ‘Ik weet nog niet honderd procent zeker of dit het voor me is, maar het beschouwende met het praktische combineren, bevalt me wel.’ Wat haar ook aanspreekt in de cardiologie is het resultaat van het werk. ‘Na een dotterbehandeling kan een hartpatiënt door met zijn leven. Voor bijvoorbeeld een neuroloog zijn de verbeteringen vaak minder spectaculair.’

Anne Mijn denkt niet dat haar getwijfel haar carrière in de weg staat. In haar directe omgeving wemelt het van de artsen. En die adviseren haar stuk voor stuk goed rond te kijken. ‘Ik hoef niet nu al een besluit te nemen. Ik ben nog jong.’ ■

BEELD: ARNO MASSEE

- **Naam:** Anne Mijn Helming (26), opgeleid tot basisarts in Leiden
- **Ambitie:** weet ze nog niet.
- **Is nu:** anio IC Hagaziekenhuis, locatie Leyenburg Den Haag
- **Gewenst doktersimago:** ‘Een meelevende, aardige arts met verstand van zaken.’
- **Werk/privé:** ‘Fulltime werken. Indien mogelijk in de toekomst met jonge kinderen vier dagen per week. Daarna weer fulltime.’